

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2527/2022
09.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Јовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство здравља РС, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 332/2022 од 24.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 09.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 332/2022 од 24.05.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 332/2022 од 24.05.2022. године и пресуда Основног суда у Врању П1 380/2021 од 09.11.2021. године, тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужена Република Србија, Министарство здравља РС, да тужиљи АА на име потраживања која има према Здравственом центру у Врању, по решењу Основног суда у Врању ИИ 4347/17 од 31.07.2017. године исплати, и то на име дуга због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од фебруара месеца 2013. године до априла месеца 2016. године и то:
за месец фебруар 2013. године износ од 1.212,47 динара са законском затезном каматом од 31.03.2013. године до коначне исплате,
за месец март 2013. године износ од 12.124,77 динара са законском затезном каматом од 30.04.2013. године до коначне исплате,
за месец април 2013. године износ од 562,14 динара са законском затезном каматом од 31.05.2013. године до коначне исплате,
за месец мај 2013. године износ од 1.613,12 динара са законском затезном каматом од 30.06.2013. године до коначне исплате,
за месец јун 2013. године износ од 4.328,50 динара са законском затезном каматом од 31.07.2013. године до коначне исплате,
за месец август 2013. године износ од 2.248,55 динара са законском затезном каматом од 30.09.2013. године до коначне исплате,
за месец октобар 2013. године износ од 4.323,21 динар са законском затезном каматом од 30.11.2013. године до коначне исплате,
за месец јануар 2014. године износ од 540,40 динара са законском затезном каматом од 28.02.2014. године до коначне исплате,

за месец март 2014. године износ од 4.143,20 динара са законском затезном каматом од 30.04.2014. године до коначне исплате,
за месец новембар 2014. године износ од 2.810,56 динара са законском затезном каматом од 31.12.2014. године до коначне исплате,
за месец децембар 2014. године износ од 3.421,63 динара са законском затезном каматом од 31.01.2015. године до коначне исплате,
за месец јануар 2015. године износ од 6.643,07 динара са законском затезном каматом од 28.02.2015. године до коначне исплате,
за месец март 2015. године износ од 3.557,04 динара са законском затезном каматом од 30.04.2015. године до коначне исплате,
за месец јул 2015. године износ од 4.616,92 динара са законском затезном каматом од 31.08.2015. године до коначне исплате,
за месец август 2015. године износ од 3.950,78 динара са законском затезном каматом од 30.09.2015. године до коначне исплате,
за месец октобар 2015. године износ од 9.198,10 динара са законском затезном каматом од 30.11.2015. године до коначне исплате,
за месец април 2016. године износ од 2.205,55 динара са законском затезном каматом од 31.05.2016. године до коначне исплате,
на име трошкова парничног поступка у предмету П1 894/15 износ од 50.200,00 динара са законском затезном каматом од 23.12.2016. године до коначне исплате и на име трошкова извршног поступка у предмету ИИ 4347/17 износ од 7.534,00 динара, а ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка .

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова поступка исплати тужиљи износ од 98.207,00 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 332/2022 од 24.05.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 380/2021 од 09.11.2021. године којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име потраживања које има према Здравственом центру у Врању по решењу Основног суда у Врању ИИ 4347/17 од 31.07.2017. године на име дуга због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, за период од фебруара 2013. године до априла 2016. године, исплати месечне износе означене у изреци пресуде, са законском затезном каматом по месечном доспећу до исплате, на име трошкова парничног поступка у предмету П1 894/15 износ од 50.200,00 динара са законском затезном каматом од 23.12.2016. године до исплате и на име трошкова извршног поступка у предмету ИИ 4347/17 износ од 7.534,00 динара и којом је обавезана тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 19.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору потребно је дозволити одлучивање о тужиљиној посебној ревизији, јер приложене одлуке ревизијског суда у

истим или битно истоветним чињенично-правним споровима потврђују неуједначену судску праксу.

Из тог разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20, у даљем тексту ЗПП), одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиље основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању произлази да је тужиља у радном односу у Здравственом центру Врање, који јој, као послодавац, није исплатио трошкове превоза за долазак и одлазак са рада за период од фебруара 2013. године до априла 2016. године, што је утврђено на основу правноснажне пресуде Основног суда у Врању П1 894/15 од 30.08.2016. године. Након тога тужиља је поднела предлог за извршење на основу којег је донето решење о извршењу ИИ 4347/17 од 31.07.2017. године, којим је одређено извршење на новчаним средствима извршног дужника Здравственог центра Врање. Донето решење о извршењу спроводи јавни извршитељ Станко Филиповић у предмету Ии 1750/17. Током поступка је такође утврђено да решење о извршењу и закључак јавног извршитеља о спровођењу извршења, по достављању Народној банци Србије, Организацији за принудну наплату није спроведено у року од 15 дана. Друге радње нису предузимане. Тужиља наведено потраживање према извршном дужнику није намирила. Утврђено је да је рачун Здравственог центра Врање од 11.05.2016. године непрекидно у блокади 1819 дана. На основу налаза и мишљења вештака финансијске струке, утврђено је да је оснивач Здравственог центра Врање Република Србија – Министарство здравља и да се исти финансира из различитих извора и то претежно из уступљених јавних прихода тј. из средстава добијених од стране Републичког фонда за здравствено осигурање - Филијале у Врању.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да у овом случају нема места примени члана 14. став 3. Закона о стечају и обавези тужене државе (оснивача Здравственог центра Врање) на исплату тужиљиног новчаног потраживања. По становишту судова, извршни поступак против извршног дужника Здравственог центра Врање још увек је у току, а из доказа које је тужиља предложила несумњиво не произлази да не постоји могућност наплате њеног новчаног потраживања у извршном поступку.

Изложено правно становиште нижестепених судова није правилно

Одредбом члана 14. став 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ број 104/2009... 95/2018), поред осталог, прописано је да се стечајни поступак не спроводи ни према правним лицима чији је оснивач Република Србија, Аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, а која се искључиво или претежно финансирају кроз уступљене јавне приходе или из републичког буџета, односно буџета аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе. Према ставу 3. наведене одредбе, за обавезе

правног лица над којим се у складу са ставом 1. тог члана не спроводи стечајни поступак, солидарно одговарају њихови оснивачи.

Поштујући ову законску одредбу, код утврђене чињенице да тужилца своје новчано потраживање не може наплатити, јер се извршни дужник налази у непрекидној блокади од 11.05.2016. године и да се над њим не може спровести поступак стечаја, тужена солидарно одговара за дугове извршног дужника чији је оснивач и који се претежно финансира кроз уступљене јавне приходе из Републичког фонда за здравствено осигурање. Дакле, солидарна одговорност тужене за обавезе Здравственог центра у Врању, чији је оснивач, постоји на основу цитиране одредбе Закона о стечају у случају када су испуњени материјално-правни услови за отварање стечајног поступка, што је и трајнија неспособност дужника за плаћање. Због тога су нижестепени судови погрешно применили материјално право када су закључили да је услов за одговорност тужене окончање извршног поступка, односно његова обустава из разлога предвиђених чланом 129. став 1. тачке 6. и 7. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Следствено изложеном, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о трошковима поступка, садржана у трећем ставу изреке, донета је на основу члана 165. став 2. у вези са члановима 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП. Тужилци су досуђени трошкови поступка за састав тужбе у износу од 9.000,00 динара, састав жалбе у износу од 18.000,00 динара и ревизије у износу од 18.000,00 динара; заступања на два одржана рочишта у износу од по 10.500,00 динара; судске таксе за тужбу првостепену пресуду, жалбу и другостепену пресуду у износу од по 4.601,00 динар и судске таксе за ревизију и одлуку по ревизији у износу од по 9.202,00 динара, што све укупно износи 98.207,00 динара. Висина трошкова одређена је према вредности предмета спора, применом Адвокатске и Таксене тарифе. О траженој затезној камати на трошкове поступка, одлучено је применом члана 277. став 1. и члана 324. став 1. Закона о облигационим односима.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић